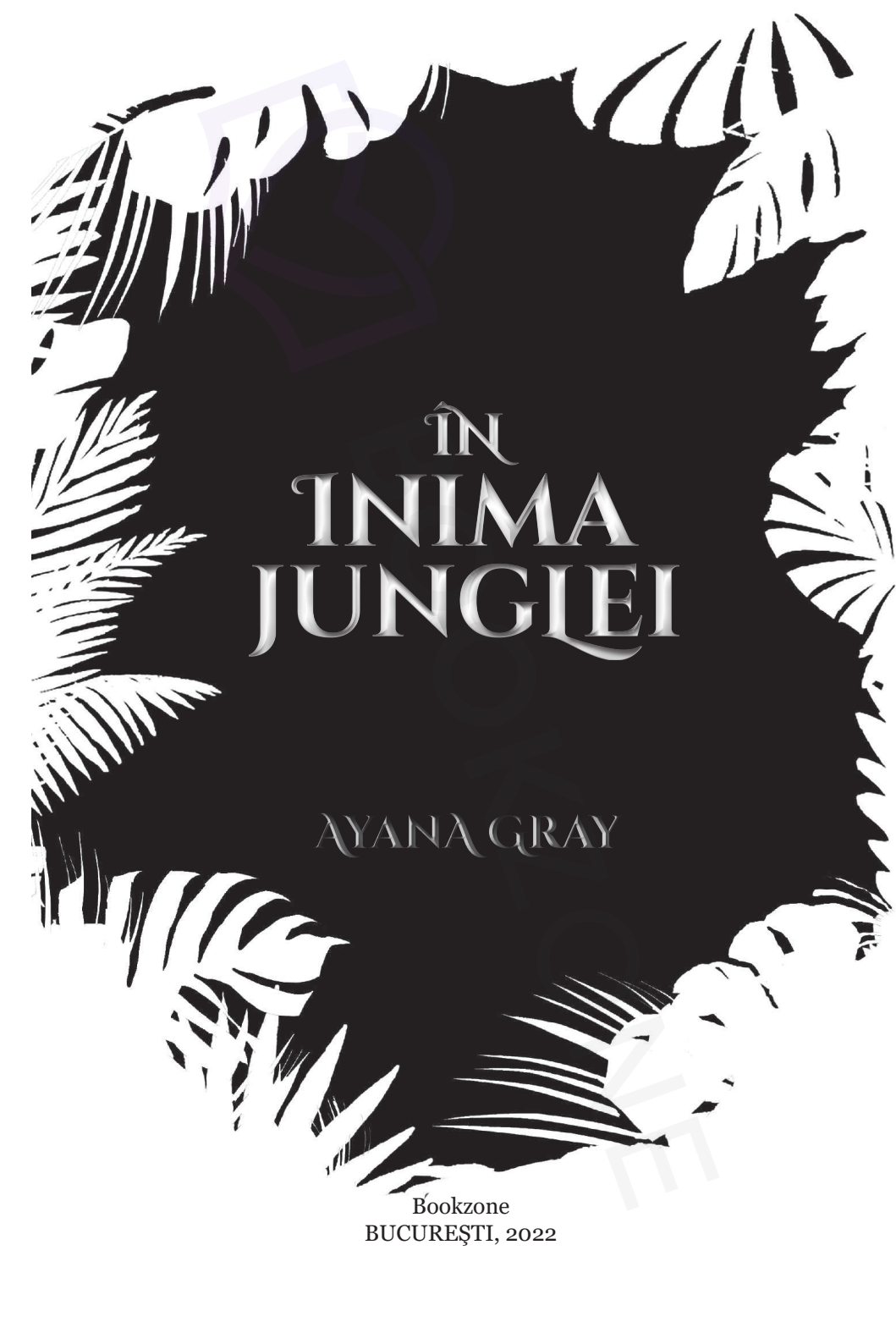

ÎN INIMA JUNGLEI

AYANA GRAY

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

MAREA JUNGLĂ

MAREA AMAKOYAN

Pasul nordic

Lacul Msitu

Pasul estic

Pasul vestic

Inima junglei

Pasul sudic

ȚINUTUL
NIMĂNUI

LKOSSA

Colții

MICA JUNGLĂ

FRUCTUL INTERZIS

ADIAH

Baba spune că, după ce se lasă întunericul, se întâmplă numai lucruri rele, dar știu eu mai bine.

Îmi țin respirația, ușurată că ușa de la intrare nu scârțâie când o deschid ușor, și simt cu plăcere briza serii pe piele. La ora asta târzie, aerul are un parfum diferit, e un amestec puternic de ozon și pin. Arunc o privire peste umăr. În camera de alături, părinții mei dorm profund; mama sforăie încet, iar tata, tare. Mi-e ușor să mi-i imaginez, două trupuri maronii îmbrățișate sub o pătură jerpelită, amândoi obosiți după o zi de muncă la câmp. Nu vreau să-i trezesc. Poate că în visele pe care le au fiica lor este diferită, o fată responsabilă, și nu una care se strecoară afară pe furiș. Uneori îmi doresc să *fiu* acea fată responsabilă. Șovăi o clipită, după care mă strecor în îmbrățișarea nopții.

Afară, aerul este temperat, iar norii cenușii anunță cât de curând sezonul musonic, însă Lkossa rămâne un oraș scăldat în lumina argintie a lunii, luminează mai mult decât suficientă pentru mine. Îmi croiesc drum pe drumurile pustii, țâșnesc printre licăririle străzilor luminate de felinare și mă rog să nu dau peste vreo patrulă a Fiilor celor Șase. E puțin probabil să dau de necaz dacă războinicii orașului m-ar prinde, dar cu siguranță că m-ar obliga să mă întorc, iar eu nu vreau asta. E o rară plăcere să merg în oraș fără să aud cum oamenii șoptesc pe la

spate, însă mai este un motiv pentru care nu vreau să mă întorc încă acasă: mă așteaptă Dakari.

Observ noile drapele, mai peste tot în oraș, verzi, albastre și de un galben auriu – verde pentru pământ, albastru pentru mare, galben pentru zei. Unele atârnă de sfori de uscat rufe, subțiri ca ața și uzate; altele sunt prinse stângaci în cuie de ușile caselor din chirpici, nu foarte diferite de a mea. Este un efort duios. În câteva ore, odată cu răsăritul soarelui, oamenii se vor aduna ca să înceapă Ziua Legăturii cu datinile ei, o zi sfântă în care sărbătorim legătura noastră cu zeii acestui pământ. Vândătorii ambulanți vor vinde amulete celor reverențioși și vor oferi copiilor săculețe cu orez. Kuhani, preotul recent numit în funcție, va oferi binecuvântări de la templu, iar muzicanții vor umple străzile cu simfonia lor discordantă. Mama o să facă niște cartofi copti dulci cu miere și scorțișoară, așa cum face mereu de sărbători. *Baba* o să-i facă o surpriză, oferindu-i un cadou mic, iar ea probabil că îi va spune că nu trebuia. Nu bag de seamă cum mă săgetează inima de durere când mă gândesc la Tao, întrebându-mă dacă va trece pe la noi, așa cum obișnuiește să o facă de sărbători. Nu sunt însă sigură că de data asta va veni; în ultima vreme, eu și Tao nu ne vorbim.

Orașul se întunecă când ajung la marginea lui, separat de câțiva metri de pământ afânat de primii pini înalți ai Marii Jungle. Cu o atenție care se trage din negura vremurilor și la fel de stoici precum zeița despre care se spune că sălășluiește printre ei, par să privească cum mă apropii. Nu oricine îndrăznește să se aventureze în aceste locuri – unii cred că jungla ascunde pericole –, dar pe mine nu mă deranjează. Cercetez cu privirea, dar când îmi dau seama că sunt singură, mă văd nevoită să-mi înăbuș dezamăgirea. Dakari îmi spusese să ne întâlnim exact în acest loc, chiar după miezul nopții, însă nu a venit. Poate că întârzie, poate că s-a hotărât să nu...

— Pasăre Cântătoare.

Îmi tresare inima în piept la auzul numelui de alint familiar și simt cum mă înfierbânt, deși e răcoare, când o figură iese de după un pin și pășește în lumină.

Dakari.

Este greu să-i disting trăsăturile în întunericul nopții, însă ele îmi sunt foarte clare în minte. Chipul lui este jumătate scăldat în lumina lunii, reflectându-i asprimea maxilarului, ușoara încovoiere a umerilor săi lați. Este mai înalt decât mine și are conformația unui alergător. Pielea lui arămie este ceva mai deschisă decât a mea, iar părul lui, negru ca abanosul, este recent tuns. Arată ca un zeu și – dacă e să mă iau după zâmbetul lui încrezut – o știe.

Parcurge distanța dintre noi în câțiva pași siguri, iar aerul din jurul meu se umple imediat cu mirosul lui: oțel, pământ și piele de la forjăriile în care își face ucenicia, din cartierul Kughushi. Mă analizează din cap până-n picioare, vizibil impresionat.

— Ai venit.

— Bineînțeles, am răspuns eu cu un aer degajat. Am spus imediat după miezul nopții, nu-i așa?

— Așa e, spuse el cu un râs vibrant satisfăcut, aproape muzical. Așadar, ești pregătită să vezi surpriza?

— Glumești? Întreb eu cu un râs care îl imită pe al lui. Am așteptat-o toată ziua. Sper să merite.

— O, *da*.

Devine brusc serios.

— Acum, trebuie să-mi *promiți* că vei păstra acest secret. Nu am arătat-o nimănui.

Mă surprinde să aud asta. La urma urmei, Dakari este atractiv și popular; are o mulțime de prieteni. O mulțime de *prietene*, mai exact.

— Vrei să spui că nu ai arătat-o absolut nimănui?

— Nu, spune el încet. Pentru mine e ceva special, iar eu... cred că pur și simplu nu am avut încredere în nimeni altcineva ca să o arăt.

Mă îndrept dintr-odată, sperând să arăt matură, genul de fată care *poate* fi de încredere.

— Nu voi spune nimănui, șoptesc eu. Promit.

— Bine.

Dakari îmi face cu ochiul și arată spre tot ce ne înconjoară.

— Atunci, fără alte introduceri, iat-o!

Aștept o secundă, apoi mă încrunt, nedumerită. Dakari are brațele întinse de parcă e gata să-și ia zborul, iar expresia de pe chipul lui este absolut triumfătoare. Clar, lui îi place ce vede, însă *eu* nu văd absolut nimic.

— Ă...

După câteva momente inconfortabile, întrerup tăcerea.

— Scuze, nu-mi dau eu seama?

Dakari îmi aruncă amuzat o privire.

— Vrei să spui că nu poți să o simți jurul tău, splendoarea?

În clipa în care rostește cuvintele, în adâncul ființei mele se aude un zăngănit. E ca primul sunet de coardă al unei kora, reverberându-mi peste tot în corp. Și apoi înțeleg, desigur că înțeleg. Străinii o numesc *magie*; poporul meu o numește *splendoare*. Nu pot să o văd, dar o simt – o mare parte din ea – cum se mișcă chiar sub pământ, asemenea undelor într-un lac. E mai multă aici decât am simțit vreodată la templu, cu ceilalți daraja.

— Cum...?

Mi-e teamă până să mă și mișc, ca nu cumva să deranjez această minune ciudată, oricare ar fi ea.

— Cum de e atât de multă aici?

— Este un fenomen rar, natural, care se manifestă o dată la un secol.

Dakari își ține ochii închiși, ca și cum ar savura un fruct interzis.

— De-asta Ziua Legăturii este atât de specială, Pasăre Cântătoare.

Privesc uimită în jur.

— Credeam că Ziua Legăturii e simbolică, o zi de închinăciune pentru...

Dakari scutură din cap.

— E mult mai mult decât o zi simbolică. În câteva ore, se va ridica la suprafața pământului extraordinar de multă splendoare. Va fi o putere glorioasă pe care să o simți, deși mă îndoiesc că mulți oameni o pot simți așa cum poți *tu*, spune el cu o privire vicleană, atotștiutoare. La urma urmei, puțini daraja sunt la fel de înzestrați ca tine.

La auzul complimentului, mă cuprinde un sentiment plăcut. Dakari nu este ca majoritatea celor din Lkossa. Nu se teme de mine și nici de ceea ce pot să fac eu. Nu este intimidat de puterile mele.

— Închide ochii.

Când Dakari rostește cuvintele, ele sună mai degrabă a invitație.

— Haide, încearcă.

Îl ascult și închid ochii. Îmi mișc degetele de la picioare, iar splendoarea răspunde de parcă aștepta să fac eu prima mișcare. Mă furnică în timp ce curge prin mine și mă umple ca ceaiul de honeybush turnat într-o ceașcă neagră de porțelan. Este *divin*.

— Pasăre Cântătoare.

În noul meu întuneric, de-abia discern vocea lui Dakari, dar aud emoția din ea, *dorința*.

— Deschide-ți ochii.

Îi deschid și mi se taie respirația.

În jurul nostru plutesc particule de splendoare, strălucind ca pulberea de diamante. Simt cum pulsează minuscule, cu milioanele, iar în momentul în care pulsul lor îl găsește pe-al meu, simt o legătură cu ele. Pământul roșu de sub picioare se mișcă când mai multe particule se înalță, dansându-mi pe brațe și pătrunzându-mi în oase. Energia lor care curge prin mine mă îmbată. Automat, vreau mai mult. Ceva mă gâdilă la ureche. Dakari. Nu observasem că s-a apropiat mai mult de mine. Când se apleacă și îmi pune mâna pe spate, cu greu mă abțin să nu mă cutremur.

— Imaginează-ți ce ai putea face cu asta.

Degetele lui împletite cu ale mele sunt calde, iar buzele lui pe obrazul meu, moi. Mă gândesc la ele, atât de aproape de ale mele, și uit să mai respir.

— Imaginează-ți ce i-ai putea face pe oameni să *vadă* cu o asemenea putere. Ai putea arăta tuturor că splendoarea nu este periculoasă, ci doar greșit înțeleasă. Ai putea dovedi că se înșală cu privire la tot, cu privire la *tine*.

Ai putea dovedi că se înșală. Înghit cu dificultate când îmi aduc aminte. Amintirile mă iau cu asalt – frații de la templu, muștrările lor, copiii care o rup la fugă când mă văd, bătrânii care bârfesc. Mă gândesc la mama și la *baba*, care dorm adânc în patul lor. Știu că părinții mei mă iubesc, dar până și ei șușotesc când au impresia că nu ascult. Toți se tem de mine și de ce pot face, dar Dakari... El nu se teme. El a crezut mereu în mine. El a fost singura persoană care m-a văzut cu totul. Pentru el, nu sunt o fată care trebuie aspru pedepsită, ci o femeie care merită respectată. Pricepe, mă *înțelege*, mă iubește.

Îl iubesc.

Splendoarea a căpătat acum o formă mai clară, înălțându-se ca o coloană uriașă de lumină alb-aurie ce pare să treacă dincolo de cer. Scoate un murmur. Aș putea să o ating dacă aș întinde mâna. Sunt pe cale să o fac, când...

— Adiah!

O altă voce destramă pacea – o voce plină de teamă –, iar eu îmi iau privirea de la splendoare. Mâna lui Dakari o ține strâns pe a mea, dar eu mă retrag și caut cu privirea până când în luminișul din jurul nostru dau de un băiat slăbănog îmbrăcat cu o tunică murdară de pământ. Are părul ciufulit și e la distanță de câțiva metri, sprijinindu-și palmele pe genunchi, de parcă a alergat. Nu l-am văzut când a venit și nu știu de când e acolo. A făcut ochii mari de groază. Mă știe. Și eu îl știu pe el.

Tao.

— Adiah.

Cel mai bun prieten al meu nu-mi spune Pasăre Cântătoare, ci folosește numele meu adevărat. Vocea lui este răgușită, disperată.

— Te rog, nu o atinge. Este... este periculoasă.

Tao mă iubește și el, iar într-un fel îl iubesc și eu pe el. Este deștept, amuzant și bun. Toată viața mi-a fost ca un frate. Nu-mi place să-l rănesc. Nu-mi place că nu am mai vorbit.

— Eu...

Rămân fără glas, iar cuvintele lui Tao îmi găsesc ecoul în spațiul dintre noi. *Periculoasă*. Nu vrea ca eu să ating splendoarea deoarece crede că este periculoasă. Crede că *eu* sunt periculoasă, la fel cum crede toată lumea. Dar nu pricepe, nu înțelege. Dakari nu a spus nimic, dar acum vocea *lui* îmi răsună în minte.

Ai putea să le dovedești că se înșală.

Îmi dau seama că pot și o *voi face*.

— Îmi pare rău.

Cuvintele pleacă de pe buzele mele, dar sunt înghițite de vuietul splendorii. Coloana s-a făcut mai mare și mai gălăgioasă; îneacă răspunsul lui Tao. Văd cum îi luminează chipul, îi văd lacrimile pe obraji și încerc să îmi domolesc durerea din piept. Prietenul meu știe că am ales. Poate că acum nu contează, dar sper că mă va ierta într-o bună zi.

Închid din nou ochii când vreau să ating particulele de splendoare care sunt cel mai aproape de mine. De data aceasta, când le ating, îmi curg prin vene cu rapiditate. Deschid larg ochii în timp ce mă consumă, iar minunăția acestui lucru e atât de fermecătoare, încât simt durerea de-abia când e prea târziu.

PARTEA ÎNTÂI

UN LEU
CARE RAGE
NU UCIDE.